

Arendsoog en de man zonder verleden

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Arendsoog
en
de man zonder
verleden*

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1981

© P. Nowee, 1981

© Illustraties: Gerrit Stapel

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Gerrit Stapel

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1051 8 (paperback)

ISBN 978 90 499 1165 2 (hardback)

ISBN 978 90 480 0242 9 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

De nieuwe buurman

In een rustig tempo leidde Ann Stanhope het tweewielige rijtuigje over het bijna onzichtbaar geworden karrenspoor. Haar moeder, die naast haar zat, had hoorbaar en zichtbaar plezier in het ritje. Haar gezicht straalde en ze neuriede zachtjes voor zich heen. Bob Stanhope – ver buiten Arizona beroemd onder zijn bijnaam Arendsoog – en zijn Indiaanse vriend Witte Veder volgden het rijtuigje op enkele meters.

Bob staarde in gedachten over het golvende prairielandschap dat er in het vroege voorjaar uitzag alsof het barstte van ingehouden energie. Nog twee, hooguit drie weken en dan zou deze streek weer een van de groenste van de hele staat zijn.

Onwillekeurig schudde hij het hoofd. Wat ging de tijd toch griezelig snel! De bar slechte winter die zij gehad hadden leek al ver in het verleden te liggen. En hoeveel tijd was er ook alweer verstreken sinds de dag waarop zij afscheid genomen hadden van hun buurvrouw, mrs. Langdon? Vijf, zes maanden? Het leek een eeuwigheid.

Na de dood van haar man had mrs. Langdon besloten de ranch te verkopen en met haar zesjarig zoontje naar haar zuster in Colorado te gaan. Toen een koper uitbleef, had zij Arendsoog gevraagd een oogje in het zeil te houden. De cowboy had haar graag geholpen. Hij had de kleine veestapel van haar gekocht, waardoor zij in elk geval gedurende de eerste maanden geen geldzorgen zou hebben. Vervolgens had hij, samen met Witte Veder, stevige planken voor de ramen gespijkerd en aan het hek, dat het erf omgaf, een bord bevestigd met de mededeling dat de ranch te koop was en dat gegadigden zich konden wenden tot de directeur van de bank in Dorwan, die de financiële belangen van mrs. Langdon zou behartigen. Voor eigen rekening had hij tenslotte tot driemaal toe een advertentie in de Arizona Herald laten plaatsen.

Alles scheen echter vergeefs te zijn geweest. Bijna een half jaar had niemand belangstelling getoond voor de ranch. Achteraf bekeken was het niet zo vreemd geweest, want de herfst en de winter vormden nu eenmaal niet de beste tijd van het jaar voor aspirant-kopers om op

zoek te gaan naar een ranch. Arendsoog had zich echter wel zorgen gemaakt. Hij wist hoe snel een leegstaand gebouw verarmde en in waarde daalde. Hij wist ook hoezeer mrs. Langdon het geld nodig had.

En toen, nog geen vier weken geleden, was de zoon van de bankdirecteur namens zijn vader komen vertellen, dat de ranch verkocht was aan een zekere mister Williams. De vreugde was groot geweest in het hoofdegebouw van de S-ranch, vooral toen men hoorde dat de koper geen dollarcent van de prijs had afgedongen. Mrs. Langdon was uit de zorgen!

Nauwelijks een week later had mister Williams zijn nieuwe burens een eerste bezoek gebracht...

In een wilde galop naderde de ruiter de S-ranch. Het was rond het middaguur en mrs. Stanhope had de tafel gedekt op de veranda, die langs een deel van de voorzijde van het hoofdegebouw liep. Het was een stralende lentedag. De zon, die in deze tijd van het jaar nog niet zo hoog stond, liet haar warme stralen op de veranda vallen.

‘Eten we buiten, moeder?’ vroeg Arendsoog verbaasd, terwijl hij uit het hoofdegebouw de veranda opkwam. ‘Is er iets te vieren? Ben ik misschien een verjaardag vergeten...’ Hij zweeg plotseling en keek naar de ruiter, die de ranch nu tot op enkele honderden meters genaderd was.

‘Het is lente, Bob! Lente! Is dat geen reden genoeg om...’ Op haar beurt zweeg mrs. Stanhope middenin een zin. Haar gehoor was de laatste tijd niet meer wat het geweest was en het geluid van de hame-rende hoefslagen van het naderende paard was haar dan ook tot nu toe ontgaan.

‘Het ziet er naar uit dat we bezoek krijgen,’ merkte ze op. En nuchter voegde ze eraan toe: ‘Beter nú, dan midden onder het eten. Ik zal er maar een bord bij zetten.’

‘Loopt u niet een beetje hard van stapel, moeder? We weten niet eens wat die onbekende komt doen,’ antwoordde haar zoon.

‘Is dat belangrijk? Het is rond het middaguur en dan eten de meeste mensen,’ zei mrs. Stanhope. Zonder verder commentaar van haar zoon af te wachten ging ze naar binnen om een extra bord en bestek te halen.

De ruiter hield zijn rijdier nu iets in en reed het erf op.

Met ingehouden bewondering keek Arendsoog toe. Wat een schitterend paard was het. Gitzwart met een vrij kleine, spierwitte bles op het voorhoofd. De onbekende had het nu met een zacht klikken van

de tong tot stilstand gebracht. Terwijl de ruiter zich uit het zadel slingerde, stapte Arendsoog van de veranda af. Hij voelde dat hij gespannen was; voorbereid op elke zich mogelijk voordoende situatie. Het was een vorm van waakzaamheid, die een tweede natuur voor hem geworden was. Hij had in de loop van de afgelopen jaren niet alleen veel vrienden, maar ook veel vijanden gemaakt...

‘Mister Stanhope?’

Arendsoog knikte, terwijl hij de ruiter opnam. Hij was jong. Vijfentwintig, hooguit zesentwintig jaar. Hij had een open gezicht met bijna constant lachende ogen. De lokken van zijn blonde haar, die weerbarstig onder zijn hoed vandaan sprongen, gaven hem een enigszins kwajongensachtig uiterlijk. Hij stak een hand uit.

‘Williams...’ zei hij. ‘Dick Williams.’

Er ging Arendsoog een licht op. Hij wilde iets zeggen, maar de ander was hem voor.

‘Uw nieuwe buurman, mister Stanhope. Ik kwam u bedanken voor de manier waarop u voor de ranch gezorgd hebt, die nu van mij is.’

Arendsoog ontspande zich. ‘Als we vanaf nu burens zijn, zullen we dat ‘mister’ er dan maar af laten? Mijn naam is Bob.’

‘Grág! Ik houd helemaal niet van dat officiële gedoe. Ik zei je al, dat mijn naam Dick is, hè?’

Arendsoog hoorde voetstappen achter zich. ‘Kom, Dick, dan zal ik je aan de rest van de familie voorstellen.’

Het werd een gezellige middag. Dick Williams had niet alleen een kwajongensachtig uiterlijk, maar gedroeg zich ook vaak als zodanig. Hij zat vol van de meest fantastische verhalen en grappen. Ann, die helemaal in zijn ban was, lag af en toe bijna dubbel van het lachen onder de tafel.

Er werden tussen de grappen en grollen door ook zaken gedaan. Dick wilde, zodra hij de ranch een beetje op orde had, graag de veestapel van mrs. Langdon terugkopen. Arendsoog noemde de prijs, die hij ervoor betaald had.

‘Afgesproken!’ zei Dick. ‘Ik denk, dat ik over een maandje zover ben, dat ik de koeien kan komen ophalen.’

‘Het is geen grote kudde,’ antwoordde Arendsoog, die zich toch wel een beetje verbaasde over de manier waarop zijn jonge buurman over geld sprak. Het scheen eenvoudigweg geen enkele rol te spelen. ‘Maar er is hier altijd wel iemand om je te helpen het vee naar je ranch te

drijven. Geef maar een gil, als het zover is.'

'Graag! Maar vóór mijn vee komt, komen eerst mijn nieuwe burens bij mij op bezoek,' antwoordde Dick kordaat. 'Ik ben natuurlijk in de verste verte niet zo'n goede kok als u, mrs. Stanhope, maar in alle bescheidenheid mag ik toch ook niet zeggen, dat ik twee linkerhanden heb als ik in de keuken aan het werk ben.'

'Ik heb begrepen, dat je niet getrouwd bent, Dick,' zei Arendsoog.

'Nog niet, Bob,' antwoordde de ander en olijk liet hij erop volgen: 'Ik wacht tot ik een 'schone jonkvrouw' tegen het lijf loop...' Hij wierp een blik op Ann, die een hoofd als een boei kreeg en met haar houding geen raad wist.

'Was je van plan voorlopig een huishoudster of zo te nemen?'

'De hemel beware me! Een vreemde vrouw in huis kijkt me voortdurend op mijn vingers... Nee, ik ben mijn hele leven een beetje een vrijbouter geweest en moet er eerst aan wennen, dat ik nu een eigen ranch heb. Dat wennen doe ik liever in mijn eentje. Maar maak je geen zorgen, ik red me best!'

Het stond voor iedereen als een paal boven water, dat men daar niet aan behoefde te twijfelen.

'Laten we het ijzer smeden nu het heet is,' vervolgde Dick dan. 'Het is vandaag zondag... Zullen we zeggen... rond lunchtijd over drie weken?'

'Zul je dat nu wel doen?' keek mrs. Stanhope bedenkelijk. 'Er is zoveel te doen op een ranch. Drie weken zijn voorbij voor je het weet.'

'Ik zal hard werken, mrs. Stanhope,' antwoordde Dick, terwijl hij een gezicht trok als een schooljongen, die belooft dat hij goed zijn best zal doen. 'Lopen de zaken tegen, dan kom ik de dag vóór uw komst in paniek hierheen om te vragen of Ann me wil helpen. Dat beloof ik...' Weer wierp hij een plagerige blik op Ann, die zich bijna verslikte en het liefst onder de tafel gekropen was.

Arendsoog grinnikte. 'Afgesproken, Dick. Vandaag over drie weken. We zullen er zijn!'

En nu was het dan zover. Voor Ann waren de drie weken voorbij gekrópen. Ze was vaak prikkelbaar en ongedurig geweest en het sprak bijna vanzelf, dat haar broer haar vaak geplaagd had. Elke zinspeling op een 'mogelijke verliefdheid' was door haar echter kattig van de hand gewezen. 'Mag een mens iemand niet gewoon aardig vinden?' had ze een keer bijna gesnauwd.

‘Natuurlijk wel!’ had Arendsoog haar geantwoord. ‘Ik begrijp alleen niet waarom je bij het afleggen van zo’n plechtige verklaring zulke rode oren moet krijgen...’

‘Stik!’ had Ann kort gereageerd en nijdig was ze de kamer uitgelopen.

Het tweewielige rijtuigje hobbelde de laatste vrij lage heuvel op.

‘Daar is het!’ riep Ann op een toon alsof ze de ranch voor het eerst in haar leven zag. Met de leidsels tikte ze even op de rug van het paard, dat onmiddellijk in draf overging.

‘Niet zo hard, Ann!’ riep mrs. Stanhope angstig.

Haar dochter scheen het niet te horen. Haar gezicht was één brede lach, terwijl het rijtuigje met een toch wel vrij grote snelheid de helling afrolde.

Arendsoog keek Witte Veder veelbetekenend aan. Er gleed een nauwelijks zichtbare glimlach over het gezicht van de Indiaan. Als bij afspraak zetten onze vrienden hun rijdieren nu ook aan en in een mum van tijd reden zij naast het paard dat het rijtuig trok.

‘Rustig aan, Ann!’ riep Arendsoog. ‘Dick zal echt niet weglopen...’ Hij zweeg abrupt, rukte de leidsels bijna uit Anns handen en hield het paard in. Lightfeet, Arendsoogs trouwe paard, had geen commando nodig. Gelijktijdig met het rijtuigje kwam ook hij tot stilstand.

‘Wat is er Bob? Waarom...’

Arendsoog wees slechts in de richting van de ranch, die vroeger van de Langdons was geweest.

In een razende galop verlieten vijf ruiters het erf en verdwenen in noordelijke richting.

Op zich was dit natuurlijk een volkomen normaal tafereel, maar er was iets dat Arendsoog het gevoel gaf of zijn nekharen overeind gingen staan. Was het de haast waarmee de onbekenden ervandoor gingen? Was het het feit, dat Dick Williams, die naar eigen zeggen geen vrienden en bekenden behalve de Stanhopes in deze streek had, nu plotseling wel bezoek kreeg? Of was het meer een soort zesde zintuig, dat onze vriend waarschuwde?

‘Volg ons rustig!’ riep Arendsoog tegen zijn zuster. En tegen Witte Veder, die zijn rijdier ook had ingehouden, vervolgde hij: ‘Wij gaan vooruit!’ Hij klopte Lightfeet even op de hals en het schitterende dier dook bijna de heuvel af. In slechts enkele seconden lag het al op topsnelheid. Witte Veder paard bleef vele meters achter. Arendsoog gun-

de zich geen tijd om naar het hek te rijden, dat toegang gaf tot het erf, maar reed recht op de omheining af. Met een sierlijke sprong, die hem geen zichtbare inspanning kostte, vloog Lightfeet eroverheen. Nog voor zijn paard geheel tot stilstand was gekomen, slingerde onze vriend zich uit het zadel.

Dick Williams kwam hem niet tegemoet, hoewel het prachtige zwarte paard van de man naast het ranchgebouw liep te grazen. Een vreemd, bijna angstig voorgevoel maakte zich van onze vriend meester. Witte Veder had zijn paard inmiddels naast Lightfeet tot stilstand gebracht en terwijl Arendsoog het ranchgebouw binnenholde, volgde de Indiaan hem op de hiel.

Uit het veld geslagen bleven de twee vrienden in het midden van het woonvertrek staan. De kamer was één grote puinhoop. Kasten waren leeggehaald, meubels in elkaar getrapt, de bekleding aan flarden gesneden en getrokken, schilderijen van de muren gerukt...

‘Dáár!’ siste Witte Veder, terwijl hij naar de uiterste hoek van de kamer sprintte.

Onder de bank, die eens de trots was geweest van mrs. Langdon, lag het roerloze lichaam van een man. De vrij grote bank onttrok hem bijna volledig aan het oog en slechts een klein gedeelte van zijn laarzen was zichtbaar.

Op het moment, dat Arendsoog en Witte Veder de bank met veerende krachten wegtrokken, kwam het rijtuigje het erf oprijden.

Arendsoog lag al op zijn knieën naast het roerloze lichaam van Dick Williams. De onbekenden hadden hem goed te pakken gehad. Een vluchtig onderzoek bracht een tiental blauwe plekken en schaafwonden aan het licht. Het meest opvallende – en ook datgene waar Arendsoog zich de meeste zorgen om maakte – was een grote wond ongeveer twee centimeter boven het linkeroog van Dick. Er sijpelde nog steeds bloed uit, dat een helrood spoor langs de zijkant van zijn hoofd trok.

‘Mij geloven hij niets gebroken hebben,’ zei Witte Veder, wiens kundige handen schouders, armen en benen van Dick Williams onderzocht hadden.

‘Laten we hem op de bank leggen,’ stelde Arendsoog voor.

Voorzichtig tilden ze de bewusteloze op. Op dat ogenblik verschenen mrs. Stanhope en haar dochter in de kamer.

Ann slaakte een doordringende gil en holde naar de gewonde man toe. Haar moeder bleef geschrokken in de deuropening staan en sloeg

de handen voor de mond.

‘Wat is er gebeurd, Bob? Wat heeft hij? Hij is toch niet dood?’ De vragen ratelden als een salvo van geweerschoten door het vertrek.

‘Rustig, zus,’ probeerde Arendsoog haar te kalmeren. ‘Het lijkt allemaal nogal mee te vallen. Hij heeft een flinke klap op zijn hoofd gehad en is bewusteloos. Meer kan ik in dit stadium ook niet zeggen. We moeten eerst die wond schoonmaken. Zorg jij voor water.’

Ann was blij dat ze iets kon doen en rende naar de keuken. Korte tijd later kwam ze met een grote kom de kamer weer binnen. Haar moeder was intussen ook al in actie gekomen. Ze had een laken uit de slaapkamer gehaald en trok daar nu lange repen van.

Na een kwartier had Arendsoog de wond zo goed en zo kwaad als mogelijk was gereinigd. Witte Veder had het ranchgebouw verlaten om wat kruiden te zoeken, wat in dit vroege voorjaar een bijna onmogelijke opgave was. De meeste planten waren er nog maar net in geslaagd de bodem open te breken op zoek naar het levensbrengende zonlicht. Toch had de Indiaan enkele bladeren van een heester in de hand, toen hij in het ranchgebouw terugkeerde.

‘Zijn niet veel,’ verontschuldigde hij zich. ‘Maar zij voorkomen ontsteking.’

‘Dat is een heel belangrijk ding!’ zei Arendsoog. Hij keek toe, terwijl zijn vriend de bladeren als het ware ‘uitwong’ boven de wond. Er vielen slechts enkele druppels vocht uit.

‘Zijn voldoende,’ wist Witte Veder echter zeker.

‘Mooi zo!’ Arendsoog pakte het verband aan, dat zijn moeder al gevouwen had. Weinige minuten later werd een groot deel van Dicks hoofd door een wit verband bedekt.

Hun nieuwe buurman was nog steeds bewusteloos en dat was iets, dat Arendsoog nogal verontrustte. Hij liep door het vertrek en bleef in de deuropening staan. In gedachten verzonken staarde hij in noordelijke richting, alsof hij verwachtte de vijf overvallers nog te kunnen zien. Zeker tien minuten stond hij daar, terwijl de anderen neerstaarden op de roerloze Dick Williams.

‘Hij kan hier niet blijven!’ zei Arendsoog dan resoluut, terwijl hij zich omdraaide. ‘En ten tweede heeft hij zo snel mogelijk doktershulp nodig. Wij hebben niet meer dan een soort eerste hulp kunnen toepassen.’

‘Ik blijf wel bij hem,’ bood Ann spontaan aan.

‘Geen sprake van! Veronderstel, dat die kerels terugkomen. Het is

duidelijk, dat ze ervandoor zijn gegaan omdat ze ons hoorden of zagen aankomen.'

'Zal ik dan naar Dorwan rijden? Op Lightfeet haal ik dat gemakkelijk binnen...'

'Nee!' onderbrak haar broer haar. 'Als Doc Harrison eindelijk hier is, is het al donker. Ik ben er zeker van, dat hij dan zal beslissen om Dick mee te nemen naar Dorwan of hem hier te laten onder onze hoede.'

'Kunnen we hem niet naar de S-ranch vervoeren. We hebben plaats genoeg en Ann en ik kunnen hem de verzorging geven, die hij nodig heeft,' stelde mrs. Stanhope voor.

'En dat was nu precies waar ik aan dacht, moeder,' zei haar zoon glimlachend. 'Het probleem is alleen: hóé krijgen we hem op de S-ranch? Het lijkt me niet verstandig om hem, in de toestand waarin hij verkeert, op een paard te binden. En de buggy (tweewielig rijtuigje) is te klein.'

Op dat moment kwam Witte Veder het ranchgebouw weer binnen. Niemand had hem horen of zien weggaan. 'Platte wagen van Langdons staan in schuur,' zei hij kort.

Arendsoog verbaasde zich er in het geheel niet over, dat zijn Indiase vriend niet alleen zijn gedachten geraden had, maar ook al had onderkend welk probleem zich zou voordoen.

'Dáár ligt de oplossing!' riep Arensoog verheugd uit. 'Het enige dat we nu nog moeten doen is een soort brancard maken, die we met touwen aan de opstaande kanten van de wagen bevestigen. Op die manier kan Dick veilig en zonder al te veel schokken over het oneffen terrein vervoerd worden! Kom aan, allemaal, laten we aan het werk gaan.'

Mrs. Stanhope stak een hand op. 'Ik heb een nóg beter idee... Waarom laat je ons dat zwevende bed niet maken? Jij kunt intussen op weg gaan naar Dorwan. Tegen de tijd, dat wij klaar zijn, heb jij er al een flink aantal mijlen opzitten.'

'Maar...'

'Niets te maren,' viel zijn moeder hem bijna streng in de rede. 'Die kerels komen echt niet terug zolang wij hier zijn. Een kind begrijpt nog wel, dat ze iets zochten. Vandaar dat alles overhoop gehaald is. En mochten ze onverhoopt toch eerder terugkeren, dan hebben we altijd Witte Veder nog om ons te verdedigen.'

'Vergeet mij niet, moeder,' protesteerde Ann. 'Ik sta echt mijn mannetje wel als het nodig is!'

‘Zie je nu wel, Bob,’ vervolgde mrs. Stanhope, terwijl er een vage glimlach rond haar lippen speelde. ‘Je hoeft je nergens zorgen over te maken. Wij zorgen voor het vervoer. Hoe eerder Doc Harrison op de S-ranch is, des te beter is het. Ik rijd de buggy, Ann de wagen met Dick en Witte Veder begeleidt ons. Het paard van Dick kan de platte wagen trekken!’

Arendsoog keek naar zijn moeder, die bijna strijdvaardig – de armen gevouwen als een strenge onderwijzeres – in het midden van de woonkamer stond. ‘Ik kan er niets tegenin brengen,’ gaf hij dan met een zucht toe. ‘Tijd is op dit moment inderdaad erg kostbaar.’

‘Treuzel dan niet!’ lachte zijn moeder. ‘Weg wezen!’

HOOFDSTUK 2

Doc Harrison

Het was al volledig donker, toen Arendsoog in gezelschap van Doc Harrison op de S-ranch terugkeerde. De dokter, die nu niet bepaald meer een van de jongsten was, verplaatste zich alleen nog maar in zijn nogal gammele rijtuigje en Arendsoog was verplicht geweest zijn snelheid aan het sukkeldrafje van Doc Harrisons paard aan te passen.

Voor mrs. Stanhope, Ann en Witte Veder was de terugreis van Dick Williams' ranch eveneens zonder moeilijkheden verlopen. Ook Dick zelf scheen geen nadeel te hebben ondervonden van de reis en lag nu tussen de lakens in de gastenkamer. Het enige waar iedereen zich ongerust over maakte was het feit, dat de jonge man nog steeds niet tot bewustzijn gekomen was.

Na een korte begroeting haastte Doc Harrison zich naar zijn patiënt. De Stanhopes en Witte Veder bleven in spanning achter in de woonkamer. Er verstreek een klein half uur. Toen kwam de dokter eindelijk weer te voorschijn. Met een moedeloos gebaar haalde hij de schouders op.

'Is het zó ernstig, Doc?' vroeg Arendsoog gespannen.

'Wist ik het maar. Ik heb hem van top tot teen onderzocht. Die kerel is zo gezond als een paard. De builen en schrammen die hij heeft opgelopen, stellen niets voor en eigenlijk geldt hetzelfde voor die hoofdwond. Over een paar dagen zie je daar zo goed als niets meer van. Maar wat er achter zijn schedel voor schade is aangericht, weet ik echt niet.'

'Hoe bedoelt u dat? Achter zijn schedel?' wilde Ann het naadje van de kous weten.

'Met zijn hersenen, Ann. Het minste, dat hij heeft, is een zware hersenschudding...' Hij zweeg even en liet zich vermoeid op een stoel zakken. 'Maar het bevalt me helemaal niet, dat hij zolang buiten westen blijft...'

'Denkt u aan een coma?' vroeg mrs. Stanhope deskundig.

'Coma...? Wat is dat?' wilde Ann onmiddellijk weten.

‘Dat is moeilijk om uit te leggen aan een leek, Ann,’ antwoordde de dokter. ‘Laten we het maar houden op een heel diepe bewusteloosheid, waarbij bijvoorbeeld het gevoel bijna of helemaal verdwenen is. De patiënt zelf kan hier maar heel moeilijk of helemaal niet uit ‘wakker’ worden.’

‘Maar wat kunnen we dan doen, Doc?’ vroeg Arendsoog bijna zachtelijk.

‘Niets. Of eigenlijk niet veel. Rust is op het ogenblik het allerbelangrijkste. Zodra hij zich weer gaat bewegen – al is het maar door met een ooglid te trillen – zijn we op de goede weg.’ Hij wendde zich nu tot mrs. Stanhope. ‘Het liefst zou ik vannacht bij de patiënt blijven, maar u hebt al een vol huis...’

‘Onzin, Doc.’ onderbrak Arendsoog hem voor zijn moeder iets kon zeggen. ‘U kunt mijn bed hebben. Ik slaap vannacht wel in het cowboyhuis.’

‘Dat zou een uitk...’ De dokter zweeg, omdat Witte Veder een bijna bezwerend gebaar met de rechterhand maakte.

Er viel een doodse stilte... Iedereen hield de adem in.

Nu hoorden zij wat Witte Veder scherpe oren, ondanks het gepraat in de woonkamer, allang opgevangen hadden. Uit de logeerkamer klonk een zacht gekreun.

‘De hemel zij dank!’ riep Doc Harrison met gedempte stem. Hij schopte de stoel, waarop hij had plaatsgenomen, weg en holde verrassend snel voor zijn leeftijd de kamer uit. Ann wilde hem volgen, maar Arendsoog hield haar tegen.

‘Kalm aan, zus. Rust is het belangrijkste dat Dick nodig heeft!’

Weer verstreek er een half uur. Toen kwam een stralende dokter Harrison de woonkamer binnen. ‘We gaan vooruit!’ zei hij enthousiast. ‘Hij begint bij te komen!’

Ann sloot haar ogen en er verscheen een tevreden en gelukkige glimlach op haar gezicht.

‘Laten we dan nu even krijgsraad houden,’ vervolgde Doc Harrison op een toon alsof hij een veldtocht voorbereidde. ‘Mister Williams mag vannacht niet alleen gelaten worden. Hij mag niet opnieuw wegzinken in die diepe bewusteloosheid. Bovendien moet hij af en toe wat water hebben. Een half lepeltje maar, anders zou hij erin kunnen stikken. En alléén als hij echt bij bewustzijn is!’ Hij legde veel nadruk op zijn laatste woorden.

‘Ik blijf wel bij hem!’ zei Ann vastbesloten.

Arendsoog schudde het hoofd. ‘Nee, zus. Dit is een karwei, dat wij met zijn allen opknappen. De dokter, moeder en jij gaan nu naar bed. Het is een vermoeiende dag geweest. Witte Veder en ik nemen de eerste uren voor onze rekening.’

‘Is het voor jullie dan geen vermoeiende dag geweest?’ sputterde Ann verongelijkt tegen. Het liefst zou ze de hele nacht naast het bed van Dick gezeten hebben.

‘Wij zijn meer gewend aan een onregelmatig leven dan jij,’ antwoordde Arendsoog. ‘En dus... maken we nu een eind aan de zitting!’

‘Mij nemen eerste wacht,’ zei Witte Veder. En zonder commentaar af te wachten verliet hij de woonkamer.

Iedereen zocht zijn kamer op. Mrs. Stanhope was nog even in de weer om een karaf water, een glas en een kleine lepel naar de ‘ziekenkamer’ te brengen. Toen keerde de rust op de S-ranch terug.

Het was een uur of zes in de morgen, toen Arendsoog wakker schrok. De zon was net boven de horizon verschenen. Zo snel als hij kon schoot hij in zijn kleren en holde over het erf van het cowboyhuis naar het hoofdgebouw. Wat was er gebeurd? Waarom had Witte Veder hem niet, volgens afspraak, gewekt om de wacht over te nemen?

Iedereen was kennelijk nog in diepe rust, want geen enkel geluid verstoorde de stilte, toen hij de woonkamer binnenliep. Op zijn tenen sloop hij door de gang naar de kamer waar Dick lag. Op het moment, dat hij naar binnen wilde gaan, kwam Witte Veder – uiterlijk zo fris als een hoentje – naar buiten.

‘Wat is er gebeurd? Waarom heb je me niet gewekt?’ vroeg Arendsoog fluisterend, maar nadrukkelijk.

‘Mij zien Arendsoog zijn zeer erg veel vermoeid,’ antwoordde de Indiaan nuchter. ‘Daarom mij denken mij beter waken hele nacht.’

‘Dan val jij nu zeker om van de slaap?’

Witte Veder keek hem een beetje spottend aan. Hij zei niets, maar de blik in zijn ogen sprak boekdelen. Na al die jaren zou zijn vriend toch beter moeten weten!

‘Hoe is het met Dick?’ vroeg Arendsoog, die eigenlijk met zijn houding niet goed raad wist. Aan de ene kant was hij Witte Veder dankbaar, dat hij hem had laten doorslapen, want hij was inderdaad bekaaf geweest de vorige avond. Maar aan de andere kant was afspraak nu eenmaal afspraak.

‘Mij denken gaan goed. Maar hij omgeving nog niet zien. Hij wakker worden en heel gauw weer zakken weg in slaap.’

Arendsoog knikte. ‘Ga jij nu maar iets eten. De anderen kunnen ieder moment ook wakker worden. Ik zal wel een paar uurtjes bij onze vriend blijven.’ Zachtjes opende hij de deur en ging de kamer binnen waar Dick lag. Met de deurknop nog in zijn hand bleef hij doodstil staan. Wat hij ook verwacht had, in elk geval niet dat Dick rechtop in bed zat!

‘Goedemorgen!’ kreeg hij verbaasd en opgelucht over zijn lippen.

‘Morgen, sir...’ groette de ander hem met zachte stem.

Arendsoog trok een wenkbrauw op. Sir...? Waarom noemde Dick hem niet bij zijn voornaam? Voor hij de gelegenheid had hierop in te gaan, vervolgde de zieke met een bijna lijzige stem: ‘Waar... ben ik...? Wat is er...?’

‘Je moet je niet te veel vermoeien,’ onderbrak Arendsoog hem. Hij liep naar het bed en probeerde Dick met zachte dwang terug te duwen in de kussens.

‘Waar ben ik?’ herhaalde de nogal tegenstribbelende patiënt echter.

‘Op de S-ranch,’ antwoordde Arendsoog. ‘Je bent nu veilig.’

‘S-ranch...?’ Ondanks het grote verband om zijn hoofd, was duidelijk zichtbaar dat er denkrimpels in zijn voorhoofd verschenen. Hij schudde het hoofd. ‘De S-ranch... Van wie?’

‘De ‘S’ van Stanhope. Ik ben Bob Stanhope...’

Dick Williams keek hem aan met een verwarde blik in zijn ogen. ‘Heb ik u eerder ontmoet?’

Arendsoog knikte vaag. ‘Je moet nu echt gaan rusten. Ik laat je even alleen, maar ben zo terug.’

Dick liet zich nu inderdaad in de kussens zakken en Arendsoog verliet het vertrek. Hij kwam Ann op de gang tegen.

‘Hoe is het met hem?’ vroeg ze gejaagd. Ze maakte aanstalten om de kamer binnen te gaan.

‘Niet doen, Ann!’ zei Arendsoog ongewoon streng.

Ann keek hem geschrokken aan. ‘Hij is toch niet...’ Ze durfde het laatste woord niet uit te spreken.

‘Integendeel, zus. Hij zat net nog rechtop in bed,’ stelde Arendsoog haar gerust. ‘Maar ik geloof, dat het verstandiger is als Doc Harrison hem eerst onderzoekt.’

‘Hier ben ik al!’ Doc Harrison kwam zijn kamer uit.

Terwijl Ann tevergeefs haar oren inspande om iets op te vangen,

overlegden Arendsoog en Doc Harrison fluisterend. 'Ik zal een kijkje gaan nemen,' zei de dokter, toen Arendsoog uitgesproken was. 'Het kan wel even duren, dus gaan jullie maar vast ontbijten.' Hij verdween in de logeerkamer.

'Wat is er aan de hand, Bob?' smeekte Ann bijna. 'Toe...?'

'Ik ben geen dokter, zus. Laten we verstandig zijn en de mening van Doc Harrison afwachten.'

Mrs. Stanhope was inmiddels ook wakker geworden en verdween samen met Ann in de keuken.

Tijdens het ontbijt was de stilte te snijden. Doc Harrison deed lang over zijn onderzoek en bleef minstens een half uur weg. Toen hij eindelijk de deur van de logeerkamer achter zich dichttrok, hield zelfs het getik van de messen op de borden op. Vier paar ogen staarden hem aan, toen hij het woonvertrek binnenkwam.

Ann kon zich niet langer inhouden en vloog overeind. 'Hoe is het met hem, dokter...?' Het klonk half als een vraag, half als een commando.

Arendsoog pakte zijn zus bij de arm. 'Mag de dokter misschien eerst even gaan zitten, Ann?' Hij trok een stoel achteruit en de dokter ging zitten. Zijn gezicht stond op zeven dagen onweer.

'Je had het bij het rechte eind, Bob,' zei hij toen.

'Wat...? Welk rechte eind? Wil iemand me nu alsjeblieft...' Anns smeekbede werd door Doc Harrison onderbroken.

'Dick Williams lijdt in ernstige mate aan amnesie,' zei hij.

'Amnesie...?' Ann fluisterde het woord bijna. 'Is dat dodelijk...?'

Ondanks de ernst van de situatie, gleed er een glimlach over het gezicht van Doc Harrison. 'Neem me niet kwalijk, Ann. Ik moet toch eens afleren om altijd moeilijke woorden te gebruiken. Amnesie is de medische term voor 'geheugenverlies'.'

Ann slaakte een zucht van verlichting.

'Je mag nu wel opgelucht ademhalen, Ann, maar onderschat de ernst van de situatie niet. Het geheugen van de patiënt kan geheel of gedeeltelijk terugkeren. Maar... dat hóéft niet het geval te zijn. Denk je eens in hoe ontzettend het moet zijn om je niets meer van het verleden te kunnen herinneren. Je bent volwassen, maar het is eigenlijk alsof je pas geboren bent. Dick weet niet waar hij is, wie hij is, waar hij vandaan komt, wat zijn toekomstplannen waren... Hij kent jullie niet meer. Hij weet niet wie zijn ouders waren. Hij weet niet of hij rijk of arm, goed of slecht was. Hij kent zelfs zijn eigen naam niet meer...'

Er viel een doodse stilte, toen de dokter zweeg.

Ieder voor zich probeerde zich in te denken hoe vreselijk de jonge man zich nu moest voelen.

‘Kunnen wij iets doen, dokter? Is er een... eh... behandeling?’ vroeg mrs. Stanhope.

De dokter haalde zijn schouders op. ‘Het geheugenverlies is een gevolg van de val die hij gemaakt heeft, of van de klap die hij gekregen heeft. Soms komt het geheugen bij een nieuwe klap of schok spontaan terug, maar we kunnen hem moeilijk op het hoofd gaan timmeren in de hoop dat zijn geheugen terug zal keren. Ik ben bang, dat u in dit stadium maar één ding kunt doen: hem goed verzorgen. Hij moet zeker nog een dag of drie in bed blijven. Dan is de hoofdwond hopelijk zover genezen, dat hij eruit mag. Daarna is het zaak om goed op te letten of er dingen zijn die hij herkent. En met dingen bedoel ik dan: gebeurtenissen, namen, zaken, situaties en ga zo maar door.’ Hij zweeg even en vervolgde dan met ernstige stem: ‘Er is één ding waar ik voor moet waarschuwen... Probeer de zaak niet te forceren! Er zal voor ieder van jullie een moment komen waarop je wel zou willen uitschreeuwen hoe hij heet, wie hij is en wat hij in het leven deed. Daarmee help je Dick echter absoluut niet. Vaak is het tegendeel het geval.’ Weer zweeg hij even.

‘Ik zal proberen het een beetje duidelijker te maken,’ zei hij toen. ‘Stel je het geheugen voor als een grote kast met miljoenen of miljarden kleine laatjes. Alles wat je in je leven hoort, ziet, meemaakt, doet enzovoorts berg je zorgvuldig in een laatje op. Daarna doe je het dicht. Op de een of andere raadselachtige manier is de mens in staat om in een bepaalde situatie precies dat laatje open te trekken dat hij hebben moet. Met andere woorden: hij kan ‘oproepen’ wat in zijn geheugen ligt opgeslagen. Soms kost het enige of vrij veel moeite, omdat we iets in een afgelegen laatje hebben opgeborgen. Iets dat bijvoorbeeld onbelangrijk voor ons was, of in elk geval op het moment dat we het ‘wegstopten.’ onbelangrijk leék. Bij Dick echter zijn alle laatjes in het slot gevallen. Hij kan ze met geen mogelijkheid meer open krijgen. De sleutel is zoek...! Heeft hij die eenmaal gevonden, dan kan hij langzaam het ene laatje na het andere gaan openen. Ga je iemand in zo’n situatie opjagen, dan bestaat de kans dat alle laatjes, die hij al open gekregen had, weer met een klap dichtslaan.’

‘Geduld is dus het belangrijkste,’ begreep mrs. Stanhope.

‘Geduld, geduld en nog eens geduld,’ antwoordde Doc Harrison.

‘Zo. En na dit ‘college’ zal ik eerst mijn maag eens op zijn gemak stellen. Hij rammelt van de honger. Daarna moet ik jullie helaas alleen laten. Ik heb meer patiënten in Dorwan, maar ik kom in elk geval over een dag of twee, drie terug om poolshoogte te nemen.’